

Verslag POLMARCO reis Regensburg 2018 (groep 2).

maandag 22 oktober 2018.

Van heinde en ver kwamen de POLMARCO reizigers bij elkaar voor het jaarlijkse reisje naar Duitsland. De Oh's en Ah's van herkenning waren niet van de lucht.

We werden van harte welkom geheten in het donkere, regenachtige Herveld door Izak en Joop. Zoals we gewend zijn, vertrokken we precies op tijd, om 7 uur naar Cuyk.

Daar kwam de rest van de groep in de bus, sommigen hadden de nacht bij Van der Valk doorgebracht.

En toen begon de bustocht toch echt. Iedereen wat nog wat stilletjes en slaperig, maar zo niet Izak en Joop die ons weer "buswijs" maakten, wat betreft nooduitgangen, drankjes, WC-discipline en wat dies meer zij.

Al om 11.00 uur gingen we lunchen en, ja hoor, de eerste Bratwurstten werden al gespot.

Dóór ging het weer naar Raststätte Haidt Süd, waar we nog van een heerlijke herfstzon konden genieten. Weer in de bus, kon de traditionele bingo van start gaan, deskundig geleid door Loes en Helga, en wonderlijk genoeg, vielen de meeste prijzen achter in de bus. We werden weer verwend met koffie, thee, kaas en worst, als betrof het een Hollands verjaardagsfeestje.

De rustplaats Jura werd de volgende stopplaats, en daar werden de eerste wijntjes en biertjes genuttigd door de echte liefhebbers.

Na nog een uur gereden te hebben, kwamen we aan bij het Dormero Hotel in Kelheim. De kamers werden vlot ingedeeld. Wij bleken een King size kamer te hebben, waar we heel tevreden mee waren. Dit bleek niet bij iedereen het geval te zijn, maar Izak loste het weer op met de hotelleiding.

Het dinerbuffet was goed en voldoende. Met enkele mensen nog een afzakkertje in de bar op de derde verdieping en toen te bed na deze lange dag, want dinsdag, zoals gewoonlijk, was het weer vroeg dag.

dinsdag 23 oktober 2018

Na het goed verzorgde ontbijt stapten we, stipt op tijd, in de bus en werden we door Joop veilig naar Regensburg gereden, door een prachtig landschap, met fraaie herfstkleuren.

Na verdeling in 2 groepen gingen we met de stadgids aan de wandel.

De historie kwam uitgebreid aan bod, eerst de naam Regensburg, komt van het Latijnse Castra Regina, Castra = burcht, Regina is afkomstig van een klein zijriviertje van de Donau, de Regen. We gingen over de stenen brug, gebouwd door de Romeinen met fraaie bogen boven de Donau. Deze brug was lang de enige verbinding tussen de twee oevers.

Op een hoge paal was een beeld van een mannetje dat in de verte tuurde, de uitleg hiervan was dat de bouw van de brug en de Dom tegelijkertijd plaatsvond, en beide bouwheren natuurlijk als eerste hun bouwwerk af wilden hebben, de brugbouwer sloot een verbond met de duivel dat die hem zou helpen. De duivel had als voorwaarde dat de eerste drie zielen die over de brug liepen, aan hem geschonken moesten bouwen. Inderdaad was de brug als eerste af, en tot schrik van de brugbouwer zouden 3 hoge heren (o.a. de bisschop) als eerste ceremonieel over de brug lopen, ach die arme zielen, hij verzong een list en stuurde een hen, een haan en een hond als eerste over de brug, deze zielen waren nu voor de duivel.

Deze laatste was "des duivels" en stortte zich met de dieren in de Donau waardoor er een wervelende stroming in de Donau (ein Strudel) ontstond, die veel problemen veroorzaakte voor de scheepvaart.

Een andere versie van het verhaal is dat de duivel zo boos was, dat hij met zijn rug de brug wilde optillen en hem zo vernietigen. Dit lukte niet, maar er is nog steeds een verhoging in het midden van de brug te zien.

We liepen door en zagen verschillende malen het wapen van de stad waarop twee sleutels afgebeeld staan, symbool voor de apostel Petrus, die immers de sleutels tot de hemelpoort beheert. Petrus is de patroonheilige van Regensburg.

We bewonderden de gotische Dom, waar één Romaanse toren de aandacht trok. In deze Dom is Paus Benedictus, voorheen kardinaal Ratzinger, in vele vieringen voorgegaan. Hij is afkomstig uit Regensburg en de inwoners zijn daar nog steeds trots op. Zijn broer was kapelmeester in Regensburg, dus een veelzijdig duo, deze broers.

Het Raadhuis is gigantisch groot, de vergaderingen duurden eindeloos, en de regeringsleiders lieten het vergaderen uiteindelijk over aan gezanten, een baan waar de upper class van toen, erg op gebrand was.

De stadse maten uit de Middeleeuwen stonden nog afgebeeld op het Raadhuis, de schoen, de el, en een grote maat. Zo werden stoffen, en stukken hout eerlijk afgemeten.

Bezoek aan het slot Thurm und Taxis.

De familie Thurm und Taxis bewoont een prachtig slot in de stad, al sedert eeuwen. Zij waren niet van adel, maar wel schatrijk. Deze rijkdom is verworven door het post monopolie. In die tijd duurde het weken tot maanden aler de brieven en overige post bezorgd werden. Een slim familielid verzon het estafette-idee, waarbij de post steeds op de verschillende locaties, door ruiters op "verse"paarden werd doorgegeven. Daardoor duurde het allemaal nog maar enkele dagen.

Wat een pracht en praal in een mooie barok stijl, ook enige rococo-zalen, smaken verschillen, maar indrukwekkend was het zeker, ook voor mensen die niet van de barok houden. Opvallend waren de tegelkachels, en de fraaie parketvloeren, waar we geen voet op mochten zetten. Wij moesten op het Teppich blijven.

We hadden een zeer goed geïnformeerde gids, een historica, die smakelijk kon vertellen over de oude rijke familie, die de bedienden door geheime gangen liet gaan, zodat deze niet alle roddels en geheimen konden afluisteren.

De laatste kamer die we zagen was de zogenaamde schrijfkamer, met portretten van de huidige familieleden van Thurm und Taxis, die ons uitbundig toe knipperden.

We gingen door de kapel en door de mooie gotische kruisgang, naar de uitgang.

De lunch werd prima verzorgd in Brauhaus am Schloss, we hadden wel trek gekregen na zoveel culturele informatie.

Hierna "shop till you drop", we verspreidden ons in de stad, en kwamen zo hier en daar elkaar weer tegen, helaas was het een beetje gaan regenen, maar dit kon de pret van het winkelen niet drukken.

Om vijf uur weer naar de bus en naar het hotel met om zeven uur het diner, viel weer niet tegen. De voetballiefhebbers konden in Bar 3 kijken naar Ajax-Benfica (1-0)

woensdag 24 oktober 2018

Hoewel de regen vandaag zijn uiterste best deed om de Donau weer vol te krijgen, was het waterpeil in de Donau te laag(de display stond op 2,02 m.). Daarom kon de geplande boottocht niet doorgaan. We vonden dit natuurlijk heel jammer, maar de natuur laat zich niet dwingen.

Als alternatief gingen we met de bus naar de Kelheim Befreiungshalle, een imposant gebouw dat we vanuit de bus al meerdere keren gezien hadden. Nu konden we het gebouw van dichtbij bewonderen, en gingen we ook binnen in dit gezichtsbepalend bouwwerk.

Het is gebouwd door Ludwig I, naar aanleiding van de door Napoleon verloren slag bij Leipzig. Het werd ontworpen door de architecten Gärtner en von Klenze.

Het is een groot rond gebouw met binnen een prachtige glazen koepel. Het deed sommigen van ons denken aan het Pantheon in Rome.

Enkele dapperen onder ons beklommen de vele trappen (169) en zij bleken een fantastisch uitzicht te hebben op de Donau die zich door het landschap slingert, en natuurlijk op de fraaie herfstkleuren van de bomen.

Helaas was het weer wat druilerig en werd het zicht snel minder.

Binnen in het gebouw was veel moois te zien, een kring van overwinninggodinnen "Viktorien" genoemd.

De indrukwekkende koepel is 45 m hoog en de akoestiek is geweldig goed. We vonden het echt de moeite van het bezichtigen waard.

Weer beklommen we de bus om naar het Benedictijner klooster Weltenburg te gaan. Hier is ook een brouwerij gevestigd.

De lijfspreuk van Benedictus, de stichter van de Benedictijner orde, is Ora et Labora (Bid en Werk), de uitvoering hiervan werd ons in een half uur durende film getoond. Het kleine aantal monniken bidt enkele keren per dag en werkt als schrijnwerker, godsdienstleraar, imker en zo voort. Het leek ons een rustgevend leven, geen gestress, wel vroeg uit bed elke dag.

Het klooster herbergt ook een hotel, dus daar is voor de geestelijken ook werk aan de winkel.

We namen plaats in de kerkbanken van de bijbehorende kapel, de kloosterkerk St. Georg, waar het Rijke Roomsche Leven in al haar pracht en praal te zien is, met veel bladgoud. Typisch laat barok. De gids legde alles goed uit, wat altijd heel leerzaam is, en waardoor je ook beter kijkt naar al het fraais.

Op het altaar stond een meer dan levensgroot beeld van St. Joris (St. Georg) die, volgens de overlevering, de draak te versloeg om de schone maagd te redden. De draak staat symbool voor de duivel, deze wil de ziel van de maagd in zijn macht hebben.

We zagen verder een beeld van de heilige Martinus (St. Maarten), die zoals bekend de helft van zijn mantel aan een bedelaar gaf.

Alle beelden en fresco's waren in principe bedoeld om de mensen die vroeger niet konden lezen of schrijven, de verhalen uit de bijbel zichtbaar te maken.

Wat vooral opviel was de koepel, beschilderd met afbeeldingen van de unificatie, de éénwording , die in de hemel zal plaatsvinden.

De moeder van Jezus, Maria had daar een prominente plaats. Het verrassende element was, dat het helemaal geen koepel bleek te zijn, maar een plat geschilderd vlak. Dit gezichtsbedrog wordt in de schilderkunst trompe l'oeil genoemd.

Toen we van deze verbazing waren bijgekomen, staken we over naar het restaurant waar we voortreffelijke Bayerische "tapas" voorgezet kregen. Deze lieten zich goed combineren met een donker biertje. Het zag er niet alleen mooi uit, het smaakte ook prima. Izak moest toch even zeggen dat we hem teleurgesteld hadden dat we niet de hele plank leeggegeten hadden, maar dit lukte ons echt niet.

Om ons de rest van de dag zoet te houden, reed Joop ons naar de Seidl confiserie te Laaber. De wilde beesten uit de landen waar cacao gekweekt wordt, heetten ons welkom. De olifant werd niet moe ons toe te zwaaien met zijn slurf.

Een warm drankje en een gebakje smaakten goed en tot troost van velen was er een spiegel tegen de muur gemonteerd, waar je zomaar vele kilo's lichter in leek. We verdrongen ons voor de spiegel om dat ook eens mee te maken.

Gewapend met mandjes, werden er chocoladefiguren aangeschaft voor de kinderen en kleinkinderen. Dit kwam goed uit gezien het aankomende Sinterklaasfeest.

Er werd ook ruim geproefd uit de gereedstaande schaalpjes, en eenmaal in de bus, had menigeen daar alweer spijt van.

En zo gingen we, inderdaad als zoete kinderen, weer naar ons hotel. Buiten miezerde het weer behoorlijk.

Om 7 uur maar weer eten en daarna vroeg naar bed, want we moesten (alweer) vroeg op.

donderdag 25 oktober 2018.

Bijna iedereen was om half acht (!) in de bus, nog wat stilletjes vanwege het hele vroege uur. Langs files en ongevallen, stuurde Joop ons vakkundig naar de Bayerische Motoren Werke. Joop wilde deze keer ook wel mee met de rondleiding, maar daar dachten de mensen van BMW heel anders over (geen BMW voor Joop). Hij werd van de ene plek naar de andere gedirigeerd. Wij kregen eerst een film te zien over de prachtige voertuigen die daar gemaakt worden en nadat alle "Handies" opgeborgen waren in kluisjes, fotograferen was absoluut verboden, werden we in twee groepen verdeeld, met oortjes en brillen gewapend gingen we de fabriek in. Daar verwonderden we ons over het feit dat vanuit een plaat staal na enige tijd een prachtige auto gemaakt werd, een nauwe samenwerking tussen mens, robot en computer. Er worden alleen auto's gefabriceerd die verkocht en betaald zijn, dus geen voorraden op de parkeer plaats. Het beschermen van het milieu neemt een grote plaats in bij de fabricage, maar ja, een auto is op zich toch een vervuילend product. Niettemin vonden we het reuze interessant, vooral de lackier-afdeling waar de BMW 's een kleurtje kregen, was de moeite van het bezichtigen waard. De ingepakte robots waren nauwkeurig afgesteld, en je zag de auto's met de minuut mooier worden.

En toen stond Joop ons weer blijmoedig op te wachten en bleek het lunchbuffet bij "de Chinees" voor ons klaar te staan. De 6 km lange wandeltocht in de fabriek had ons hongerig gemaakt, dus dat kwam goed uit. We kozen uit "kleines oder glosses Bier", het heerlijkste drankje bij een dergelijk buffet.

Voldaan door de exotische lunch, gingen we op weg naar het Walhalla (niet letterlijk, hoor).

Het bleek een nep-Griekse tempel te zijn boven op een heuvel. Wat was het uitzicht weer mooi en aangezien het niet meer regende en er zelfs af en toe een bleek zonnetje tevoorschijn kwam, was de klim naar boven meer dan de moeite waard.

Het Walhalla is van oorsprong de hemel van de Germanen, waar dappere krijgers terecht komen. Deze Walhalla wordt gekenmerkt door een rij van Dorische zuilen, op de fries aan de voorkant zien we een afbeelding van de slag in het Teutoburgerwald. Het gebouw is geïnspireerd op de Acropolis in Athene.

Het geheel is een initiatief van Ludwig I. In tegenstelling tot zijn vader was hij beslist geen fan van Napoleon Bonaparte. Hij wilde een gedenktekenplaats voor grote mannen en vrouwen, de voorwaarden zijn: Duitssprekend en minstens 20 jaar overleden, en natuurlijk mensen met grote verdiensten voor de mensheid.

Oh, wat was het weer groot en hoog, veel marmer uit Duitsland in verschillende kleuren (want uit verschillende Duitse regio's) en natuurlijk Italiaans marmer uit Carrara, daarvan waren de bustes gemaakt.

De Beierse Wetenschappelijke Academie stelt de mensen voor die voor de vereeuwiging in aanmerking komen.

De mannen waren in de meerderheid, "slechts" 12 vrouwen waren vereerd met een beeld, máár wel waren er 14 prachtige vrouwenbeelden die de muren droegen.

Tot onze verbazing waren er ook Nederlandse namen te zien, o.a. Michiel de Ruyter, Johann van Eyck, M.H. Tromp en Willem van Oranje, klaarblijkelijk allemaal goed opgelet tijdens de Duitse les, Duits spreken is immers één van de voorwaarden om geplaatst te worden.

Veel musici, o.a. Radetzky (van de mars) Mozart, van Beethoven.

Twee dappere Duitse verzetsstrijdsters Edith Stein en de studente Sophie Scholl. De verhalen over deze twee vrouwen zijn de moeite waard om eens na te lezen.

Er waren ook gedenkplaten van mensen van wie geen beeltenis bekend was, zoals Bonifatius en Willibrord.

Na de groepsfoto, uiteraard met Willem van Oranje goedkeurend op de achtergrond, daalden we vanaf het Walhalla af naar de bus, waar we knikkenbollend met Abba op de achtergrond weer veilig bij Hotel Dormero werden afgezet.

Enkelen gingen nog even het stadje Kelheim in, dat verrassend groter en mooier was dan gedacht. En, u raadt het al, om 7 uur was het weer etenstijd.

vrijdag 26 oktober 2018 Heimfahrt

We vertrokken iets voor 8 uur (hulde aan iedereen). Het bleek dat alle pasjes en sleutels afgeleverd waren bij de receptie, dus we gingen op weg, een lange reis voor de boeg.

Izak had een enquête opgesteld, om eens te peilen hoe iedereen de reis ervaren had. Over het algemeen werden de meeste zaken "goed" of "zeer goed" beoordeeld, er waren wat opmerkingen over de kwaliteit van de kamer en het eten, maar de uitkomst was dat tevredenheid de boventoon voerde.

Izak heeft er, ondanks eerdere twijfel, toch voor gekozen om volgend jaar, bij leven en welzijn, weer een reis te organiseren, nu iets dichterbij, in de buurt van Bielefeld, Paderborn en Detmold. Deze mededeling werd met enthousiasme ontvangen.

We lunchten bij een alleraardigst tentje, waar een heerlijke geur ons al op de parkeerplaats omringde en de kassa-dame won unaniem de populariteitsprijs. Helaas moest zij het verzoek van Joop om een tankje water, afwimpelen.

De bingo verkortte de reis aangenaam, en de prijzen waren niet van de lucht. Na nog 2 stops kwam van der Valk Cuyk in zicht.

Aldaar wachtten ons de door ons gekozen menu's, alhoewel het af en toe nog even puzzelen was wie wat had gekozen, maar het was allemaal even lekker en (te)veel. En ook belangrijk: de kers op de (Van der Valk) appelmoes ontbrak gelukkig niet.

Hans Heddema dankte de organisatie met een mooi toespraakje en toen was deze heerlijke reis toch echt afgelopen.

De Herveld-gasten mochten nog even in de bus en op de parkeerplaats bij de Betuwe Expres werd innig afscheid genomen.

Tot volgend jaar!!

Peter Lexis
Gerda Jansen